

Ավետիք Իսահակյան

Է՜յ, ջան – հայրենիք, ինչքա՜ն սիրուն ես,

Է՜յ, ջան – հայրենիք, ինչքա՜ն սիրուն ես,

Սարերըդ կորած երկնի մովի մեջ.

Ջրերըդ անո՛ւշ, հովերըդ անո՛ւշ,

Մենակ բալերըդ արուն – ծովի մեջ:

Քու հողին մեռնեմ, անգի՛ն հայրենիք,

Ա՜խ, քիչ է, թե որ մի կյանքով մեռնեմ,

Երնեկ ունենամ հազար ու մի կյանք,

Հազա՛րն էլ սրբաանց քեզ մատաղ անեմ:

Ու հազար կյանքով քու դարդին մեռնեմ,

Բալերիդ մատա՛ղ, մատա՛ղ քու սիրուն.

Մենակ մի կյանքը թո՛ղ ինձի պահեմ, -

Է՛ն էլ քու փառքի գովքը երգելուն, -

- Որ արտուտի պես վե՜ր ու վե՜ր ճախրեմ

Նոր օրվա ծեգիդ, ազի՛ց հայրենիք,

Ու անո՛ւշ երգեմ, բա՛րձր ու զիլ գովեմ

Կանաչ արևըդ, ազա՛տ հայրենիք ...

1900

Ժբնև